

דוד קונדו

תש"ה - תשל"ד

1945-1973

אלבום זה הוא חלק מתכנית ההנצחה הארצית,
מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים
משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבן
ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתכנית זו,
מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית מעורבות חברתית.
התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות
על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תכנית זו נעשית בשיתוף הגופים הבאים :
אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה, משרד החינוך
ארגון יד לבנים
תיכון המסורתי
ומכללת אפרתה.

כתיבה ועריכה התלמידות: הילה שברו וטליה קמחי תיכון המסורתי, ירושלים
לווי הנחייה פרח ההוראה: בוסנה ימהרן, מכללת אפרתה.

דוד קונדו
1945-1973

**אלבום זה מוקדש לזכרו
של**

**רב טוראי
דוד קונדו**

**בן 28 בנופלו
נפל במלחמת יום הכיפורים
9.10.1973**

(י"ג בתשרי תשל"ד)

**מקום מנוחתו
בבית העלמין הצבאי
בהר הרצל**

דבר המשפחה -

לזכרו של אחינו הבכור דוד קונדו ז"ל:

יום הכיפורים שלנו הוא יום עצוב.

**יום הכיפורים שלנו הוא זיכרון מהמלחמה
הנוראה ההיא.**

**יום הכיפורים שלנו הוא זיכרון על אחינו
הבכור והאהוב שנפל במלחמה ההיא, של
שכנינו החיילים שנהרגו.**

**אנו מחבקים את משפחות הנופלים.
לצעירים שלא חוו את אחת ממלחמותיה
הקשות והאיומות של מדינתנו.
תמיד נזכור, נזכיר ולא נשכח !**

ילדות

"מה אברך לו, במה יבורך?
זה הילד? שאל המלאך.
מה אברך לו, במה יבורך?
זה הילד? שאל המלאך.

וברך לו חיוך שכמוהו כאור
וברך לו עיניים גדולות ורואות
לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
ולב להרגיש בו את כל
המראות"

ההורים

אמא אסתר ואבא יוסף קונדו בחתונתו של דוד

דוד בנם הבכור של אסתר ויוסף קונדו ז"ל,
נולד ב- י"ג בשבט תש"ה (27.1.1945)
בעיר בגדד שבעיראק

אבא יוסף קונדו ז"ל
יליד 1925 בעיר דהוק בעיראק,
נפטר 20.12.1986
אמא אסתר (בראשי) קונדו ז"ל
ילידת 1925 בראש בעיראק,
נפטרה ב- 12.3.1975

אבא יוסף קונדו

אמא אסתר קונדו

אסתר ויוסף קונדו

אחים ואחיות

- **פרחיה שזו** - ילידת בגדד, עיראק, 15.8.1948
- **שרה טל** - ילידת בגדד, עיראק, 19.9.1950
- **יעקב קונדו** - יליד הארץ 17.6.1953
- **בתיה תורג'מן** - ילידת הארץ 28.1.1955
- **זהבה ירמיהו** - ילידת הארץ 1.12.1956
- **שבי שבתאי קונדו** - יליד הארץ 12.12.1957
- **תמי מעוז** - ילידת הארץ 27.3.1959
- **תאומות:**
- **כוכי שוקר** - ילידת הארץ 28.11.1960
- **ריקי פרס** - ילידת הארץ 28.11.1960
- **מיכל פינקלשטיין** - ילידת הארץ 2.1.1962

בשנת 1951 כשהיה דוד בן 6, עלה עם הוריו
ושתי אחיותיו פרחיה ושרה לישראל.
הם השתקעו במעוז ציון
(מבשרת ציון של היום) שם הוא גדל והתחנך.

מעוז ציון (מבשרת ציון) - העיר בה גדל דוד:

מבשרת ציון הינה יישוב פרברי במחוז ירושלים. מבשרת ציון ממוקמת משני הצדדים של כביש מס' 1 הראשי לירושלים, כ- 6 ק"מ של כביש מערבית לכניסה לירושלים, בגובה 750 מטרים.

בשנת 1951 הוקם היישוב מעוז-ציון א' באזור הקסטל מדרום לכביש ירושלים תל-אביב, בתחילה כמעברת עולים יוצאי כורדיסטן ועיראק, ואחר כך כיישוב בעל אופי כפרי המשלב משקי עזר.

מרבית מהתושבים עבדו במחצבה שהייתה בחלק הדרומי של היישוב. בשנת 1954 הוקם מעוז-ציון ב' ממזרח למעוז-ציון א' ואף הוא אוכלס על ידי עולים מכורדיסטן.

עם הקמת מדינת ישראל נפתחו שערי הארץ לעלייה ההמונית ממזרח וממערב. יהדות עיראק וכורדיסטן, שהגיעה ארצה במסגרת מבצע "עזרא ונחמיה", תפסה מקום נכבד בזרם העצום של מאות אלפי העולים שהתדפקו על שערי הארץ.

על הטרשים החשופים במעלה הדרך לפסגת ההר, שכנו ארבעה צריפי עץ ירוקים ששימשו כבית הספר "אריאל".

בשנת 1952 התחילו תושבי המעברה, בעזרת חברת "עמידר", לבנות שכונה ראשונה כיישוב קבע. שכונה א' על טהרת הכורדים – הוקמה מעברו השני של הכביש לצובה, ושנה אחר-כך נוסדה שכונה ב' על שיפוליו המערביים של הר הקסטל. רוב התושבים בשכונה השנייה היו כורדים ופרסים מיוצאי המעברה, אך היו גם עולים ממרוקו.

שתי השכונות הראשונות היו היסוד ליישוב מעוז-ציון. שמו של היישוב נקבע על פי הכתוב בספר ישעיהו - "עורי עורי לבשי עוזך ציון, לבשי בגדי תפארתך ירושלים."

שני היישובים נקראו שנים רבות גם בשם "קסטל". בשנת 1956 הוקם היישוב מבשרת-ירושלים מעברו הצפוני של כביש ירושלים-תל אביב ואוכלס על ידי עולים יוצאי צפון אפריקה.

בשנת 1963 אוחדו שלושת היישובים למועצה מקומית אחת שנקראה מבשרת ציון, שם שהוא שילוב השמות מעוז ציון ומבשרת ירושלים.

השם הסמלי, מעוז-ציון, בא להזכיר את הקרבות העקובים מדם במלחמת השחרור, ואת העובדה שהיישוב החדש ממשיך לשמש כמעוז להגנת ירושלים.

את לימודיו היסודיים למד דוד בשוב
מעוז ציון בבית-הספר היסודי "אריאל".

דוד כאמור היה הבן הבכור והיה לו קשר
עמוק ומיוחד עם אימו.

לאורך כל שנות ילדותו והתבגרותו שררו
ביניהם קרבה גדולה, אהבה עזה וחיבור
נפשי ורגשי מיוחד במינו.

אימו ראתה בו נפש תאומה, סמכה עליו,
שיתפה אותו בכל וקיבלה ממנו כוחות.

דוד סיפק לאימו שמחה גדולה והיא
היתה גאה בו מאוד.

זיכרונות מהילדות

הבן הבכור - ארז קונדו 17.04.1970

בן שלוש וחצי!

מה הוא הזיכרון של פעוט בגיל זה, שיכול הוא לסחוב עמו ארבעים ושבע שנים ולהבדיל בין זיכרון אמיתי או תמונה שראה באלבום הישן סיפור ששמע מאמא, בן משפחה או חבר של אבא ורקם במוחו כדי להשלים תמונה חסרה

האם זוכר הוא את כתפיו הרחבות שישב עליהם בדרכם לבית סבא בליל שבת או חיפוש הצבים בשדות מאחורי השיכון אולי הריצה אל מיטת ההורים עם אחיו מוקדם בבוקר לחיבוק חם ואוהב.

לאחר חיטוט ממושך בנבכי הזיכרון עולה סרטון קצר של בית קטן לחם ישן שנמשח בשמן נכנס לתנור כדי להפכו לצנימים ויד חזקה של אבא מאוגרפת נוחתת על פיסת לחם קלוי. רציתי לזכור יותר אופי אהבות רצונות חלומות רעיונות..

ארז נשוי היום לקט'לין אביגיל קונדו והם הורים לשני ילדים בוגרים:

גו'ש דוד יוסף יהושוע קונדו (יליד אוסטרליה 25.07.2002)
וצ'אי אסתר הלן קונדו (ילידת אוסטרליה 3.11.2003). התגוררו בישראל מספר שנים והיום מתגוררים שוב באוסטרליה.

הבן השני - אופיר קונדו 22.12.1971

אופיר היה בן שנה -11 חודשים - לצערנו לא זוכר את אביו...

אופיר נשוי לגלית והם הורים לשלושה ילדים:

ליאור דוד יליד ישראל 7.01.2003

נעה ילידת ישראל 26.09.2006

תמר צליל ילידת ישראל 21.11.2009

מתגוררים בקרית אוננו.

אחות שניה לסדר הלידה:
פרחיה שזו (קונדו)
ילידת 15.08.1948 (בגדד עירק)

מספרת: "דוד התקשר ביום השלישי למלחמה בערך בשעה 12:00 בצהרים והוא אמר לי: "התקשרתי לשושי לעבודה (בדואר) והיא לא ענתה לי, ובבית של ההורים אין תשובה. אני בטבריה ועדיין מתארגנים והכל בסדר, אל תדאגו ותמסרי ד"ש לכולם והכל בסדר איתי. תגידי לאמא ולשושי שהכל בסדר ושלא ידאגו ובינתיים אני לא נלחם ורק מתארגנים".

זוהי השיחה האחרונה שלי עם אחי הבכור – כאמור באותו לילה עלה לרמת הגולן ובשעה 02:00 בלילה נהרג.

שלושה ימים לפני יום כיפור הוא ביקר אצלי בביתי בשכונת קטמון עם שושי, ארז ואופיר – הם הגיעו באוטובוס ממעוז ציון ואנחנו היינו לאחר מנהג "הכפרות" והוא עזר לי בהכנות. הצטערתי שלא הייתי יותר פנויה לפנק אותו. עודי, בני/אחינו הראשון היה בן שנה ושאל אותו "נו מתי תגיד לי "דוד"? .

לצערי לא שמע את בני קורא לו "דוד". הייתי בתחילת ההיריון של דוד הבן שלי, שייבדל לחיים ארוכים, והוא אמר לי "בקרוב יהיו לך שני ילדים וזה כיף לא רגיל". באותו ערב שושי אמרה לו שמאוחר וצריך לחזור הביתה אבל הוא נשאר עוד קצת ועודד אותי עם ההיריון השני שלא היה מתוכנן ואמר "שני ילדים זה כיף לא רגיל" אך לצערי דוד אחי לא זכה לראות את בני השני והוא כידוע נקרא על שמו.

אני ודוד הינו חברים טובים, חברים של ממש כמעט כל דבר סיפרתי לו, והתייעצתי אתו בכל, אפילו כשיצאתי לבילוי כלשהו התייעצתי אתו והוא הנחה אותי ואמר "אני סומך עלייך" וכך תמיד הגן עלי ועל שרה.

כשאני ושרה היינו יוצאות לבלות בערב וחוזרות מאוחר, דוד היה מחכה לנו כדי להכניס אותנו מהחלון שההורים (כאילו) לא ירגישו שהגענו מאוחר מידי....

אחרי מלחמת ששת הימים נסענו לטייל עם דוד ושושי בעזה והצטרפו גם שרה אחותנו ושמחה אחותה של שושי. בילינו על החוף הים בעיר עזה (אז היו זמנים אחרים), נכנסנו לחנויות וקנינו דברים, ראינו חיילים עם ג'יפ והצטלמנו איתם, והוא הצטלם עם שושי.

הדבר שהכי זכור לי בילדות/בנערות, וזכור לי מעט, כדוד למד בתיכון תמיד בסוף יום הלימודים היה חוזר הביתה לעזור לאמא. בדרך כלל היה זורק את הילקוט בחדר ולפני הכנת השיעורים וכל דבר אחר, היה רץ לעזור לאמא. במיוחד בימי שישי בהכנות לשבת – הוא היה קשור מאוד לאמא ודאג שיהיה מושלם, שקט ושלווה. כשדוד היה חיל בסדיר אמא שלי הייתה אומרת "מי שיראה ראשון את דוד חוזר הביתה מהצבא יזכה בפרס", וזכור לי שהיינו מחכים בתחילת הרחוב כדי להיות הראשונה לראותו.

כשהיינו ילדים אני, דוד בן כ-12 ושרה הלכנו לשער תל-אביב (כך הינו מכנים את צומת כביש 1 הקסטל/מעוז ציון) עצרנו ליד עץ שעליו הייתה יערת דבש ופתאום מתוך היערה יצאו דבורים רבים שרדפו אחרי דוד והוא כמעט ונעקץ ועד היום זכור לנו הפחד הנורא שהינו באותו היום.

אחות שלי שית לסדר הלידה

שרה טל (קונדו)

ילידת 19.09.1950 (ילידת בגדד עירק)

כשהיינו ילדים קטנים דוד היה ממלא את החצר עם צינור במים, והינו מחליקים במים ודוד משמש לנו כסוס וכמדריך, אם אני לא טועה זה היה עם פרחיה, יעקב ואולי גם בתיה... לא בטוח. כשהיה בתיכון ואני ביסודי היה מגיע הביתה, ובמיוחד בימי שישי היה זורק את הילקוט בחדר ורץ במהרה לעזור לאמא במטבח בבישולים ובעיקר טיגון חצילים, קציצות ועוד.. לעיתים היינו רועים את העזים שהיו לנו בבית וכינו אותם בשמות כמו גדעון, לבנה, שמשון ועוד, וגם מתפנים למשחקים מצחיקים ושובבים אחרים.

במלחמת ששת הימים הוא היה חייל בסדיר והיה מודאג מכך שלא קראו לו לשירות במלחמה, ולכן הלך ברגל ממעוז ציון לירושלים לבדוק בבסיס של שנלר, האם צריכים אותו וזאת למרות שהכדורים שרקו מעל ראשו במבשרת שהיה אז בצד הירדני.. ואמא דואגת ובוכה.. והוא התאכזב כל כך שלא השתתף במלחמה- לשמחתנו הוא ניצל במלחמה זו.

דוד היה מאוד פעיל במועדון (מתנ"ס של היום), בעיקר מארגן פעילויות ומשחקי כדורסל ומזמין הביתה חברים רבים ומכינים שעורים ביחד.

זכור לי בית תוסס ומלא שמחת חיים - תקופה זו זכורה לי
כתקופה היפה ביותר בבתינו.

אחי הבכור החכם והמנהיג דוד נשאר הצעי באחינו.
באחד מימי מוצ"ש ביקרה אצלנו בבית שושי חברתי, ואני הבחנתי
שיש ביניהם מבטים מיוחדים. אני קרצתי לדוד והצעתי לו "אולי
תיקח את שושי לסרט" וכפי שזכור לי הם הלכו יחד. הקשר
התהדק והאהבה פרחו, הם נשארו יחד וכאמור התחתנו, חבל
שנקטע...

את החתונה שלו לא אשכח, כל הכפר של אז השתתף בחתונה,
החתונה המשיכה שבוע ימים עקב "שבע הברכות" ולא היו
מאושרים מאיתנו.

אני לא אשכח בחיים את היום עם בשורת האויב – כזכור לי, זה
היה לאחר חג סוכות – הייתי בבית ושמרתי על בנו הקטן אופיר,
ארז היה במעון, נכנסו אלינו שניים או שלושה חיילים ושאלו אותי
האם זה הבית של דוד קונדו – ואני עניתי להם "לא זה הבית של
ההורים, אבל זה הבן שלו אופיר ואני אחותו, האם קרה לו
משהו?" – ואני נלחצתי ודאגתי ושאלתי שוב ושוב "מה קרה האם
קרה לו משהו?" – והם שאלו רק "איפה אבא שלך" ועניתי להם
ש"אבא בעבודה במועצה". הם חזרו לרכב וחיפשו את אבי
במועצה, ואחר כך ראיתי אותם חוזרים עם אבא שלי - לאחר
שסיפרו לו את הבשורה המרה - ואבי זועק לשמיים.. אמא שלי
הייתה עדיין בעבודה בבית הבראה "ארזה", לא זכור לי איך
הגיעה, אבל לאחר מספר דקות גם היא הגיעה ומאז חרב עולמנו
וכבתה השמחה שהייתה בבייתנו - החיים השתנו והבכי לא פסק
חודשים רבים...

אמא בכתה מאותו יום שנהרג, היא חזרה על כך כל הזמן- שהיא
הרגישה שנהרג ביום השני למלחמה - למרות שלא ידעה כלום
ולא קיבלנו על כך שום הודעה, כל הזמן אמרה שאם היה חי הוא
היה מתקשר ולא יכול להיות שכמעט שבועיים הוא לא התקשר –
ואכן היא ידעה..

בהלוויה הראשונה שלו לא היינו כי לא ידענו ולא הודיעו לנו,
המצב לא אפשר והוא ניטמן בבית קברות זמני בעפולה. לאחר
שנה התקיימה ההלוויה הממלכתית של כל הרוגי המלחמה.
אוי... כמה חלמתי עליו וכל הזמן היה כאילו "צובט" אותי בחלום
כדי להוכיח לי שהוא חיי – אך לצערי בבוקר הייתי מתעוררת
מאוכזבת.. אך שמחה שלפחות היה מופיע בחלום...
דוד קנה ואסף המון תקליטים ואהב במיוחד את הזמרת אסתר
עופרים.

אח רביעי לסדר הלידה

יעקב קונדו

יליד 17.06.1953

יעקב היה בשירות סדיר במלחמת כיפור ולאחר כשבועיים, המפקד הודיע לו תוך כדי המלחמה, שהייתה בעיצומה, שהוא משוחרר ורשאי לנסוע הביתה כי המשפחה צריכה אותו ולא אמר לו את הסיבה לכך ולא היה ברור ליעקב מדוע משחררים אותו בסיטואציה שהייתה ואכן הגיע בכוחות עצמו בטרמפ עם קצין מהבסיס שבטל נוף עד לבית שבמעוז ציון א' (מבשרת ציון היום), ולמרבה הצער לפני שהגיע ל"שער הגיא" נקלעו לתאונת דרכים קטלנית שם הוא והקצין עזרו לפנות את ההרוג והפצועים ואח"כ המשיך בכוחות עצמו עד שהגיע הביתה ורק אז הבין את הנורא מכל

אחות חמישית לסדר הלידה

בתיה תורג'מן (קונדו)

ילידת 28.01.1955

כשיצאתי עם החבר הראשון שלי שלומי, דוד אחי רצה מאוד להכיר אותו ולראות אותו...
פעם גם אירחנו 3 חברות מאמריקה - יהודיות שהגיעו לארץ בשליחות תגלית והייתי מבלה איתם במשך שלושה שבועות יום אחד הם הגיעו לקסטל ונחצ' ואלי שבתאי הצטרפו אלנו וכולנו הלכנו להתארח אצל שושי דוד שהערנו אותם מהשינה וזה לא הפריע להם וקיבלו אותנו בזרועות פתוחות...

אחות שישית לסדר הלידה

זהבה ירמיהו (קונדו)

ילידת 1.12.1956

הזיכרון הנעים שלי: כאשר דוד היה בשירותו הסדיר והיה חוזר בימי שישי לסופ"ש, אימי הייתה מבטיחה פרס לילד הראשון שרואה אותו חוזר הביתה (בדרך כלל זה היה סוכרייה, נשיקה מצלצלת - עבורנו זה היה פרס ענק). אנו האחים הקטנים היינו מחכים לו בקצה הרחוב ומתקדמים הלאה עד לתחילת הרחוב כדי לראותו. ברגע שהיינו קולטים אותו במבט ראשון, היינו רצים אליו והוא היה מרים אותנו בידיים ונושא אותנו הביתה כהוכחה למי שראה אותו ראשון.

הייתי נערה מתבגרת כבת 17 בתקופה מאושרת בחיי, ואז פרצה המלחמה. שבוע לפני פרוץ המלחמה פגשתי את אחי ברחוב יפו ליד הדוידקה בירושלים, כאשר רץ אלי בזרועות פתוחות מחבק אותי ומנשק אותי ואפילו קצת נושך אותי בלחי כאילו לא התראינו שנה (לרגע קט כעסתי עליו ומיד סולחת על הנשיכה) – כזה אח מדהים אוהב היה. המלחמה הפתיעה אותנו כאמור ביום הכיפורים וזכורים לי רגעים טראומטיים - גיוסים מבית הכנסת בעיצומה של התפילה.

מכוניות שועטות ברחובותינו (רחוב האפרסק של היום) ובכל
מקום ביום הקדוש זה.....
האזעקה של 2 בצהריים!!!

הבהלה שלי והריצה שלי לשלד מבנה המרתף/מקלט של דודי
שלמה קן דרור ממול לביתנו והמבוכה והחרדה העצומה שבה
הייתי, ההתלבטות של הוריי (בית דתי) האם להדליק את הרדיו.

אחי שאח"כ יגויס - הוריי, אשתו ושני ילדיו ואחיי האחרים
שדואגים וחרדים.

אחיי סיפרו לי על קומץ המתפללים שנשארו בבית הכנסת
ובעיצומה של תפילת נעילה הייתה אזעקה נוספת והחליטו
להמשיך להתפלל, ואחרים המליצו שלא לרדת למקלט
ו"לנעול" את החג/הצום כנדרש.

אך גיוס המילואימניקים התחיל ופחד ואימה התחיל לחלחל
בכולנו. אני ש"נרגעת" בינתיים כועסת על האחרים שדואגים
ובוכים כאשר אחי מגויס, כעסי גדול יותר מכך שחוששים שלא
יחזור. "מה זאת אומרת שלא יחזור הרי יש לו גם אישה וילדים
קטנטנים שאליהם חייב לחזור וביחד צריך לגדל אותם". אמא,
אבא, אחים ואחיות וגיס ואחיין קטן כולם מחכים, הרי זה לא
יתכן שלא יחזור....

אח שביעי לסדר הלידה **שבי שבתאי קונדו** **יליד 12.12.1957**

זכור לי שבחדר הגדול כאשר אנו יושבים על המיטה היה משחק
איתי עץ או פליי ופעם היה לי קצת כסף שחסכתי ודוד הזמין
אותי לשחק איתו עץ או פליי והוא היה "מתחמן" אותי, מעביר
את המטבע מיד ליד ובסוף היה "מנצח אותי" ומרוויח את כל
הכסף שהיה לי ויצא לבלות....

אבל יאמר לזכותו שאחרי שבוע הוא החזיר לי את כל הכסף
במלואו.

וזכור לי גם שבימי שבת הייתי הולך לאחי דוד, הייתי אז
בסביבות גיל 15, והייתי אוהב לבלות איתו ובעיקר היינו
משחקים שח-מט המשחק ששנינו כל כך אהבנו לשחק, מאז
ועד היום משחק השח-מט היה הזיכרון לאחי ומאז לא שיחקתי
יותר שחמט..

אחות שמינית לסדר הלידה

תמי מעוז (קונדו)

ילידת 27.03.1959

הייתי בעיקר עוזרת לדוד ושושי עם הילדים הקטנטנים מיד אחרי הלימודים בית הספר הייתי רצה אליהם הבייתה בכיף והנאה שלא אשכח..

אחות תשיעית לסדר הלידה

כוכי שוקר (קונדו)

תאומה, ילידת 28.11.1960

על הטיול המשפחתי האחרון - אני זוכרת את יום העצמאות האחרון במלאת 25 למדינה ב- 1973 חודש מאי - היינו במצעד חג העצמאות במרכז ירושלים. אני זוכרת שהיה מאוד כיף להיות עם כל המשפחה הגרעינית שכללה את דוד ואת אשתו שושנה והילדים ארז ואופיר, באותו היום המשכנו לטיול בוואדי קלט לפיקניק המשפחתי...

אחות עשירית לסדר הלידה

ריקי פרס (קונדו)

תאומה, ילידת 28.11.1960

הייתי ילדה קטנה ואהבתי אותו מכל הלב וזכור לי שהוא היה מרים אותי על הידיים ומניף ואתי והיה עושה לי עלי עלה עלי עלה.. הוא היה לוקח אותי לחברים שלו והיינו מבלים יחד וכשהוא היה חיל הייתי מתגעגעת אליו והייתי צמודה לאמא שלי אז אמא שלי תמיד הייתה מספרת לי עליו בגאווה. בראש השנה 1973 הוא בא עם שושי והילדים לאמא והוא נכנס למטבח והיה לנו שולחן הלבן ולידו חיבק את שושי ואמר לאמא "אמא את לא מבינה איך אני אוהב את האישה הזו" ואמא אמרה לו "כפרה עליך ותחיה עד 120 שנה". אז כולנו עזרנו לאמא.... ביום השלישי של המלחה שושי ציפתה לטלפון, היא הלכה לעבודה ובמקביל צילצל הטלפון ואני הייתי בבית ועניתי - הוא שאל אם שושי בבית ואמרתי לו שושי הלכה לעבודה לפני מספר דקות.. הוא אמר לי שאני אמסור לכולם שהכל בסדר ושלא ידאגו, שאלתי אותו אם הוא רוצה לדבר עם ארז הבן הבכור שלו והוא שמח כל כך, הם דיברו ובאותו הלילה דוד נהרג וכמובן שאנחנו לא ידענו אז ורק לאחר מספר ימים הודיעו למשפחה.. ארז באותו היום הכין עוגה לדוד ושלח לו את העוגה המטוגנת ומלאה בתמרים ובסוף החזירו את העוגה הביתה..

אחות אחת עשר לסדר הלידה

מיכל פינקלשטיין (קונדו)

ילידת 2.01.1962

אחי דוד הוא הבן הבכור ואני בת הזקונים, כשנולדתי הוא היה בן 17 וכבר לקראת הגיוס. כשאני הייתי בכיתה ב' הוא התחתן עם שושי ואז נולדו ארז ואופיר ילדיהם המקסימים, אני זוכרת שהיינו מבקרים אותו בביתו הקטן ואהבנו להתארח אצלו.

אני זוכרת שלדוד אחי היה מעיל גדול בצבע קרם עם כיסים גדולים מאוד ואני הייתי ילדה קטנה בת 5-6 ואני מכניסה את היד לכיס ואז ריקי קראה לי ואני אומרת לה בואי תראי איזה כיס ענק ושתינו מכניסות את היד הקטנה שלנו לכיס בפליאה והתלהבות ואז הוא נכנס וראה ושאל מה אנחנו עושות והוסיף ואמר "מה אתן גונבות" ונתן לנו "עונש" כי חשב שגנבנו וכמובן סלח לנו..

לצערי מה שאני יותר זוכרת זה לאחר נפילתו, תמיד כשאני אומרת שהחיים לא קלים אני מייחסת את תחילת הקושי בנפילה שלו ובשאר האירועים שקרו בסמוך לו.

מאז אני אומרת אילו דוד היה בחיים, היינו זוכים יחד עם דוד בזוג הורים בריאים ושמחים, הורים שיכלו ללוות אותנו ולראות את ילדיהם וצאצאיהם גדלים.

לצערי לא זכיתי להכיר את דוד כמו שאחיי הגדולים הכירו מה גם כאשר יש כאב, רוצים לשכוח את הכאב ובעקבותיו הרבה נשכח מהזיכרון.

כאשר הוא נהרג הייתי בכיתה ו' בגיל 11.5 ואיני זוכרת מתי הודיעו לנו ומתי ישבנו שבעה. אני זוכרת שהיינו נוסעים לעפולה לקבר שלו, אך לא זוכרת כמה פעמים זה היה.

אני זוכרת את הטיולים מהצבא מהיחידה שלו ואני זוכרת את ההלוויה הגדולה - כאשר הביאו את כל חללי המלחמה לקבורת קבע ממלכתית בהר הרצל ואת זעקת האימהות שנדם עם השנים.

שרה: כאשר דוד היה כבן 15 ביקש מההורים שיקנו לו אופניים, אך הם סירבו כי חששו לחייו. הוא כל כך התאכזב...

זכור לי שהציע לי שלחתונתו אאסוף את כל השיער כלפי מעלה כדי שיראה את צורת הלב של המצח שלי שכל כך העריץ. אני כמובן נענית לבקשה, והוא היה מאושר מכך.

דוד היה "מגייס" בימי שישי בצהרים את חבריו ואת ילדי ונערי השכונה בה גרנו, ומארגן משחקי כדורגל בכביש השכונתי הסלול שהיה בזמנו כמעט ריק ממכוניות. תמונה אופטימית של המון שמחה שלא נשכחת.

פרחיה/שרה: כשהיינו צעירים, היו יוצאים הורינו פעם בפעם לנופש בעידודו של דוד הנער הצעיר שתמיד לקח על עצמו את האחריות לטפל בכולנו. בעיקר זכורות לנו ארוחות הבוקר המפנקות, המשחקים, הסיפורים ועוד חוויות מהנות אחרות... כשהיה נער, כאשר לא היה בלימודים או עם חבריו, היה מפנה לנו זמן כדי לשמח ולהצחיק. הוא היה ממציא משחקי חצר, וכמו כן אהב מאוד להכניס אותנו לצמיג של משאית שהיה לנו בחצר, ולאחר שהיינו מחזיקות חזק, היה מגלגל אותנו לכיוון חבר אחר שהיה תופס את הגלגל וכך חוזר חלילה. לפעמים הם היו מפספסים ואנחנו היינו נופלות החוויה הזו הייתה בלתי רגילה, ואפילו שכאב לנו לא כעסנו, אלא רק התגלגלנו מצחוק..

יעקב: כשהייתי בן כ-16 (1968\) בחג העצמאות, דוד עבד במועצה בעבודה דחופה כלשהי וביקש שאעזור לו. כאשר "התבאסתי" מההצעה, הוא הבטיח לי שנקצר את העבודה ונחגוג עם כולם. כמובן שהוא עמד בדיבורו.. כשבועיים לפני שפרצה המלחמה אני ודוד צפינו לבד בסרט "המכשפה", הסרט האחרון שראינו ביחד, שהוקרן אז בטלוויזיה...

אחי דוד אהב לשמוע אותי קורא בספר בקול רם. גם כאשר הייתי טועה, הוא תמיד תיקן אותי בעדינות וברגישות ונזהר שלא להוריד לי את הביטחון. הוא נסך בי הרבה בטחון ואמונה וכך למדתי לקרוא. התחביב של דוד היה בעיקר צילום, הוא היה מצלם גם בעזרת החצובה שהייתה נדירה בשעתו.

התשמע קולי

(מילים: רחל, לחן: שמוליק קראוס,

שירה: אסתר עופרים)

התשמע קולי
רחוקי שלי
התשמע קולי
באשר הנך
קול קורא בעז
קול בוכה בדמי
ומעל לזמן
מצוה ברכה?

תבל זו רבה
ודרכים בה רב
נפגשות לדק
נפרדות לעד

מבקש אדם,
אך כושלות רגליו
לא יוכל למצא
את אשר אבד

אחרון ימי
כבר קרוב אולי
כבר קרוב היום
של דמעות פרידה

אחכה לך
עד יכבו חיי
כחכות רחל
לדודה

נעורים

מה אברך לו, במה
יבורך?
זה הנער? שאל המלאך.

מה אברך לו, במה
יבורך?
זה הנער? שאל המלאך.

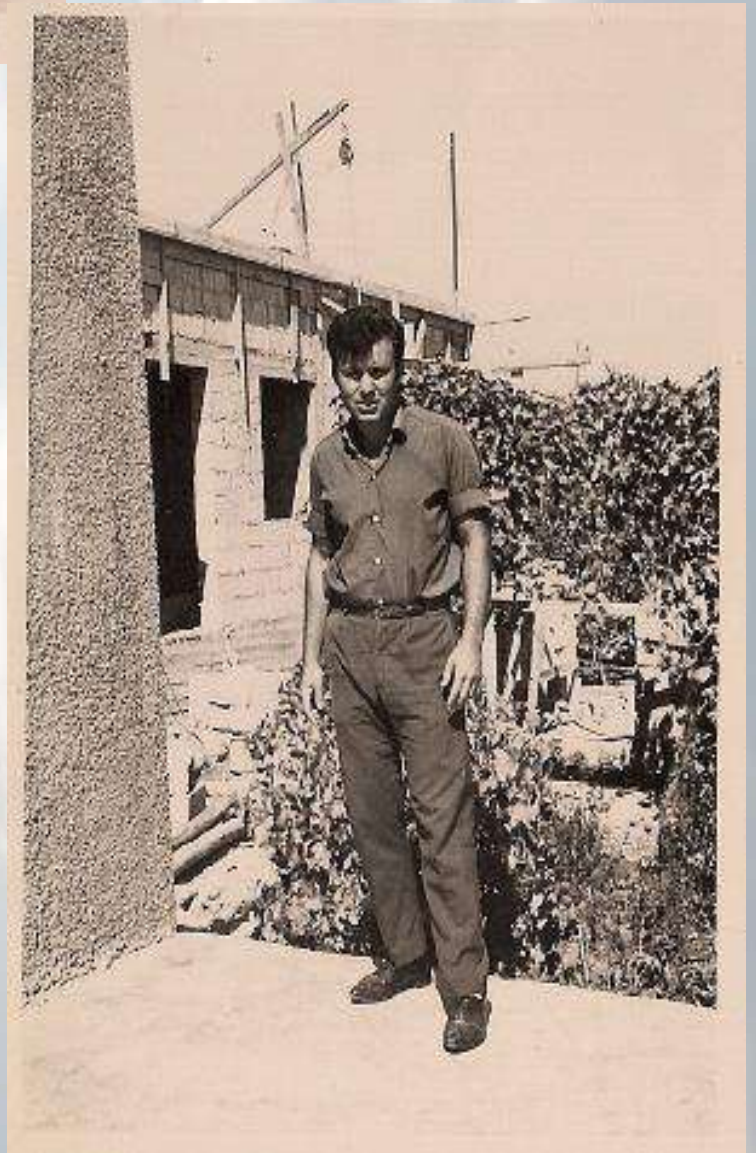
וברך לו רגליים לרקוד
עד אין סוף
ונפש לזכור בה את כל
הלחנים
ויד האוספת צדפים עלי
חוף
ואזן קשובה לגדולים
וקטנים.

דוד קונדו הנער 1960

דוד למד בבי"ס תיכון "ליפשיץ" ברח' הילל
בירושלים. היום בי"ס עבר לבית וגן בירושלים
ונקרא "תורני הימלפרב".
בזמן שדוד למד בבית-הספר התיכון, היה גם
פעיל בגדנ"ע.

דוד התחנך בבית דתי והיה שומר מסורת.
הוא היה חבר נאמן לכל חבריו ובחור טוב
למשפחתו שלא זוכרים רגע אחד בו כעס.
בזיכרונם, אדם יפה תואר בעל בלורית
מדהימה, עיניים בורקות. אדם חייכן, עם חיוך
מדהים, חכמה ופיקחות שלא ישכחו לעולם.
הוא היה חובב מושבע גם של טבע, טיולים
ובילויים עם חברים. בין שאר תחביביו הרבים
היו אספת תקליטים, מזכרות ובולים, משחק
שחמט, האזנה למוזיקה עברית ולועזית, ואהב
במיוחד לשמוע את הזמרת אסתר עופרים.

**בחצר הבית
החדש 1957
במעוז ציון**

**דוד ושושי חברים – מלווה את
הטיול של חברתו תיכון כיתה י"א**

**בי"ס תיכון - דוד למטה מימין והחברים
מהתיכון**

**דוד היה בחור חברותי שבילה רבות עם
חבריו. הוא אהב לצלם תמונות מתקופת
הבגרות עם חבריו הקרובים מהישוב
בטיולים, בביה"ס, בתיכון ועוד..**

**דוד עם בני דודים מרדכי
וסמיר יוסף (אבן ספיר)
1960-1**

**טיול שנתי עם
החברים מהתיכון**

**דוד עומד
למעלה**

**בי"ס תיכון דוד עומד
שני מימין**

עם החברה מהקסטל (מעוז ציון) שכונת ילדותו, באתר הקסטל. דוד קונדו למעלה מימין, חביב ישראלי, חביב לוי, מוטי אברהם, אהרון דוגה (מצוללת דקר)

בי"ס תיכון - דוד עומד רביעי משמאל

**תמיד מצטלמים לאחר
בילוי.**

**למעלה מימין- חביב
לוי, גדעון פנחס,
אהרון דוגה (מצוללת
"דקר" שטבעה
במצולות), דוד קונדו.
למטה מימין- מוטי
אברהם, סימן טוב
בנימין, שמעון רומח.**

**עומדים מימין- דוד,
יצחק חייט וחבר'ה
נוספים. גדעון פנחס
יושב משמאל
1961**

מימין גדעון פנחס,
דוד, מוטי סימן
טוב

יצחק חייט, אדמונד
ששון, דוד קונדו

פואד דוגה/דגן, חיים ימין, דוד 4-1962

פואד דוגה/דגן, חצוצרה, דוד וחיים ימין 4-1962

דוד הנער והמשפחה...

תמונה משפחתית סביבות שנת 1960. דוד יושב ועל ברכיו תמי ושבי. עומדים - זהבה ויעקב מאחור, שרה מחזיקה על ברכיה את התאומה כוכי, פרחיה מחזיקה את התאומה ריקי ובתיה יושבת מלפנים.

זהבה יושבת מימין

תמונת ילדות - פרחיה מימין
ושרה משמאל יושבים
מימין: בתיה, יעקב, שבי
1958

עם מיכל האחות הקטנה
בת זקהונים 1962+ -

**חג סוכות 1966 - דוד האהוב והמפנק שכולנו
מטפסים עליו, משמאלו מיכל בת הזקונים. עומדות
מימין: (אורחת), זהבה, ריקי, בנות הדוד מלכה,
יהודית ובן דוד רחוק שמשון**

באירוע משפחתי דוד ושולי כחברים..

**בר מצוה בן משפחת יעקב –
מימין: פרחיה ואבי שזן, שרה, שמחה, אלי יעקב, דוד
ושושי החברים**

**בחוף של עזה בסביבות שנת 1968
מימין לשמאל: שושי, שרה, שמחה,
פרחיה**

שושי - דוד צילם

שושי ושרה

עם החיילים, דוד מצלם

בוקר חורפי ומושלג משפחת קונדו עם משפחת שבתאי

כרמלה, אמא אסתר, שכנה.. דוד, חביב, פרחיה,

הילדים העומדים מימין לשמאל: כוכי, שבי מחזיק שלג, ריקי, אלי

זהבה צמות עבות, שמחה. קדימה יותר מימין לשמאל: מיכל, תמי,

בתי, מאחוריה כוכבה שבתאי

שושי ודוד

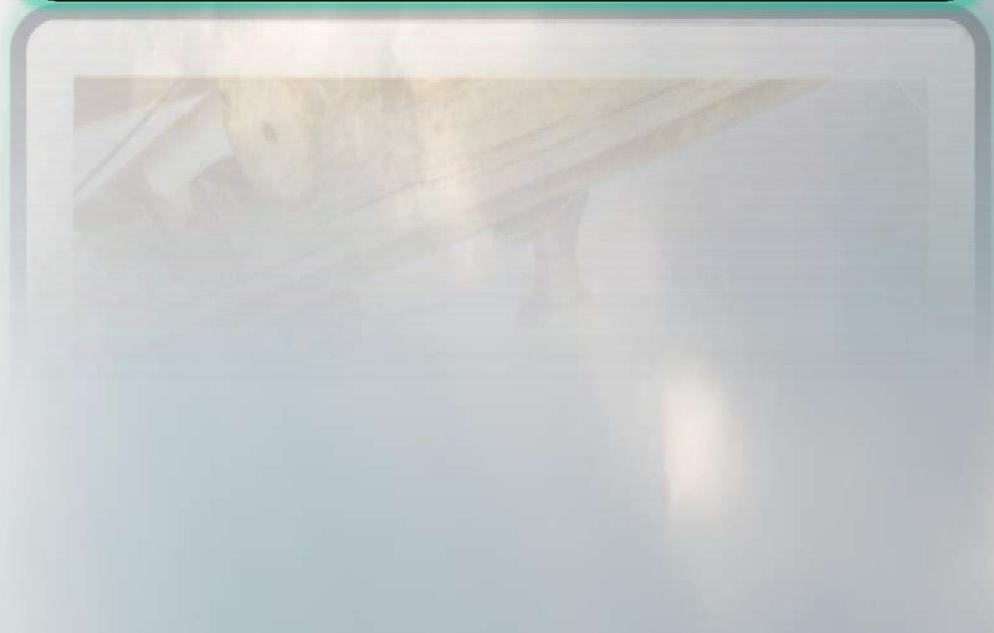

20.2.68

באירוע
משפחתי עם
בני דודים.
סבא קונדו
יושב מימין,
דוד ושושי
החברים
הצעירים
ועוד..

צבא

דוד גויס לצה"ל בסוף אוגוסט 1963 והוצב

בחטיבת "גולני".

לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס

מכ"ס חי"ר, נשלח כמ"כ רובאים לבסיס

האימונים של החטיבה.

כעבור זמן הועבר לגדוד "הבוקעים הראשון" של

החטיבה.

לאחר שסיים את שירותו הסדיר, שובץ דוד בחיל

השריון והוצב לשירות מילואים כמש"ק חרמ"ש

בגדוד שריון. ברבות הימים אף השתלם בקורס

לצוותי מרגמות 120 מ"מ.

גולני שלי

מילים: עמוס אטינגר
לחן: אפי נצר

גולני שלי היא טורי אנשים
גולני שלי יא שמות ופנים
מקומות וזמנים וקולות משונים
השבים ועולים למולי

גולני שלי היא מלחמת שרור
גולני שלי היא אותו הסיפור
של מצליח יעל של כל עם ישראל
השבים ועולים למולי

גולני, גולני שלי גולני שלי

גולני שלי היא מלחמת קדש
גולני שלי רפיח ואש
וכששת ימים אל תל פאחר נעים
את התל הניצב ממולי

גולני שלי היא גם יום כיפורים
היא מוצב החרמון בפסגת ההרים
רובאים שירו ורעים שנותרו
בצדי הדרכים למולי

גולני, גולני שלי גולני שלי

גולני שלי גם בחום גם בכפור
גולני שלי בכיבוש הבופור
כך נמשיך נילחם, גם בעזה ושכם
שם נשמע ברחובות הדי קול

גולני שלי בכל קרב שהיה
גולני שלי בלבנון השנייה
לוחמים על נשקם, שוב עושים את
דרכם
את בינת ג'בל נע הטור הרגלי

גולני, גולני שלי גולני שלי

גולני שלי אגדה וסיפור
גולני שלי ללא אות ועיטור
של אתמול שעבר מול תקוות יום
מחר
השבות ועולות למולי

גולני, גולני שלי גולני שלי

כשמדרום נפתחה הרעה
גולני שלי בראש השורה
והמחיר לא קטן
אבל היא "צוק איתן"
הלוחם באויב ממולי
גולני עם כל הפיקוד הבכיר
לוחמיה הרי משלמים את המחיר
אך מיד ממשיכים
מטרות להגשים

תעודה - קורס בגייסות השריון

3.02.1967

תעודה

מס' איש 499932 מור' קוצב דוד חש"נ
דרגה שט

עבר קורס חסבונ מבי"ט להרמ"ש חתור

שהסתיים בתאריך 3.2.67

בגייסות השריון

מפקד גייסות שריון

מפקד

ק/30995 אלדף סל ישראל
שט

ק/84341 אל"מ מנדלר אברהם
שט

**דוד
משמאל
ביום הגיוס
לצה"ל
1963**

דוד מימין 1963

**דוד עומד
מימין עם
הפרצוף
המצחיק
1963**

**דוד
עומד
שלישי
מימין
1963**

1963

**דוד יושב
שלישי
מימין
1964**

תעודה - קורס מכי"ם

07.07.1964

תעודה

499932 רב"ט קונדו דוד חי"ק
מס' 4107 דרגה שט פ"ק

64 77002 77002

7.7.64 שהלחיים בתאריך

1. ב"ר מבי"ם חס"ה

231704/p ר"ס נ צחור יסוף

**דוד מ"כ - יושב בשורה השנייה
שלישי משמאל שנת 1965**

**דוד
מימין
מ"כ
1965**

הקדשה שדוד כתב מאחורי התמונה

9.4.1967

9.4.67
חברים
ב' קרוב שוטנר
קב"ל נא את תמונת
זו למצבת נצח
אותה תלמוד
ויאלף תצבי
14
מתחיל
ק/ש/ש

11/4/67
לדוד
קב"ל נא תלמוד
זו למצבת
נצח, ויבדוק (נחיה)
(מס' 1000) (מס' 1000)
מח' שש
(נא לראות)

הקדשה ששוש כתבה מאחורי התמונה

הנ"ל 11.4.1967

7.658

השנים האחרונות
בשנים האחרונות
השנים האחרונות

הוא בן שמונה עשרה שנה ונולד ביום
ב' ט"ו שבט, והוא מוכשר מאד ונחשב
בארץ ישראל כבן חורין ונחשב

בגטו היה שקר איתך וזה רבנות באמת
זה לא צד וכנראה שגו קנאר אצל אצ
הקדש טבול האמת הכול יסתדר אל הקולו בטלום.

שנים 10 ידעתי כמה אני מתעלעל אצ'ך וא'י
ית באר עבדך אצ'ך, א'י יודע גדול, א'ך מא
ג'י' ב'יון ש'אר 13 ימים א'י ג'ור א'י

הוא איש ואוכל לחזור אל'ק אהבתי.

אחת הדגים הגדולים והטובים
הנה ידוע בין 13 דגים
הם כלובת אדומה, אפס, חבטת הדג

אשר יצא חורב על כל הארץ ויהי חורב
על כל האדם אשר על פני האדמה

**מכתב מדוד (7.6.68) המילואימניק
והפטריוט לשושי ארוסתו (תלמידת תיכון)
במכתבו- "חובת העם למולדת זו חובה שכל
אחד חייב להקדיש לזה זמן, מרץ, ואם צריך
גם משהו היקר לאדם ביותר"....**

אמר בלתי...
שאלו את שם הר' אלף בלתי אמר בלתי וכו'
הר' אלף בלתי...
הר' אלף בלתי...
הר' אלף בלתי...
הר' אלף בלתי...

אברהם בן אבי ווארס סט ב-1868 ל יום בטל
בשנת 1868, אבן השלשם ל' כ"ח שנת
ל' א' ע"ד חוק.

[illegible]

עולם
אבותי
שלך
היה האות
שלך האות
D.K.

החתונה

דוד ושושי

1.7.1969

(חלק ממאות התמונות)

**דוד ביום חתונתו ליד המנורה -
סמלה של מדינת ישראל
על יד הכנסת בירושלים**

בחתונה עם אמא אסתר ואבא יוסף קונדו

שושי הכלה, אסתר ויוסף קונדו ההורים של דוד
החתן משמאל 1.7.1969

ההורים המאושרים 1.7.1969

**שושי ודוד בחתונתם עם חלק מילדי המשפחה:
מימין לשמאל: זהבה, דודה זילפה, יהודית קן דרור,
מיכל קונדו, אשר שבתאי, כוכבה קונדו, כוכבה
שבתאי, יואב שבתאי, חני בראשי, תמר קונדו....**

שושי, שלמה וסימה אשתו, דוד

**דוד, רחמים יעקב בן דודה חלו,
שושי ומלכה יעקב בת דודה חלו**

1970 דוד ושושי הריון ראשון

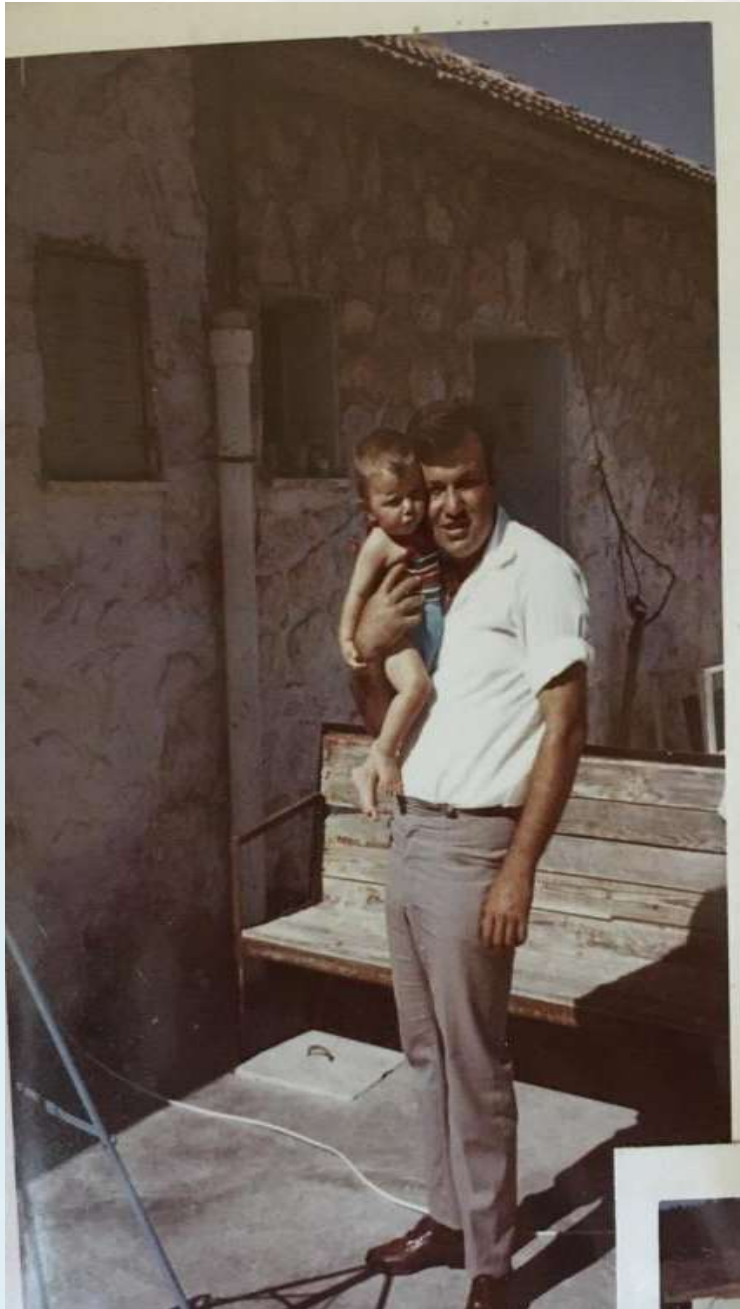
דוד שוש וארז המתוק 5/1970

**עם דודנית חנה זקן המחזיקה את ארז,
בעוד דוד מחזיק את אייל בנה הקטן
5/1970**

דוד וארז 8/1970

**בחתונה של
פרחיה האחות,
שושי בהריון
של אופיר
מחזיקה את
ארז הקטן**

דצמבר 1972
יום הולדת שנה לאופיר

אא רל

אופיר

אופיר בן חצי שנה

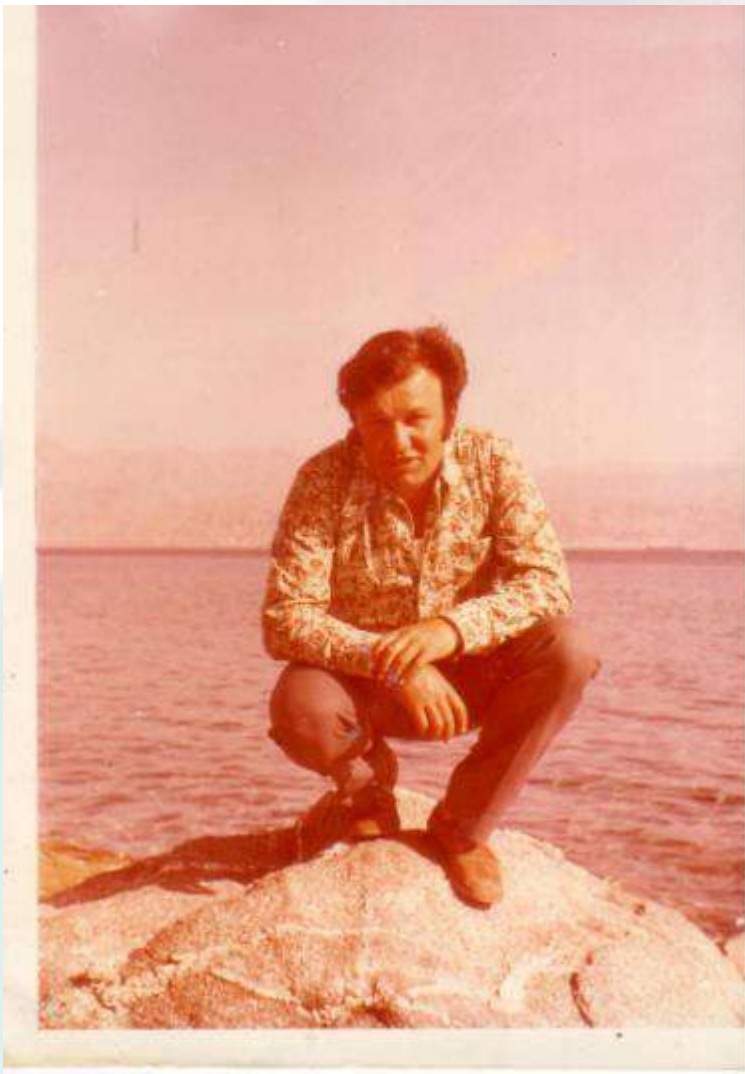

ארז פורים 1973

**קיץ 1973
בכנרת – ארז
מימין ואופיר
משמאל עם
סבתא אסתר
ודודה שרה**

**דוד באילת,
כשנסע עם שבי
ואבא 7/1973
(שבי צילם)**

אמא אסתר קונדו

דוד

**עם הגיסים אשר
ויואב בכותל**

**המאפה עם תמרים שארז הכין עם סבתא
אסתר ואמא שושנה
אשר נשלח לדוד שלחם במלחמה 10.10.73**

סיפור הנפילה

**במלחמת ששת הימים דוד לא השתתף. זכור
לנו שהוא התאכזב מכך שלא גייסו את
הפלוגה שלו. מילואים רבים עשה ומהם
לשמחתנו חזר בשלום.**

**כשפרצה מלחמת יום הכיפורים, נקרא אחינו
דוד ליחידתו והשתתף עמה בקרבות הבלימה
ברמת הגולן.**

**ביום שני - י"ג בתשרי תשל"ד 9.10.1973,
היום השלישי ללחימה, בצומת "יריב" שברמת
הגולן, נפגע דוד מאש שנורתה ממארב של
האויב ונהרג.**

לאחר נפילתו הועלה דוד לדרגת רב טוראי.

**דוד אחינו נטמן תחילה בקבר זמני בבית
קברות שבעיר עפולה, ולאחר 11 חודשים,
ביום חמישי ד' אלול תשל"ד 22.8.1974, הובא
לקבורת קבע ולמנוחת עולמים בבית העלמין
הצבאי בהר הרצל.**

יעקב זוכר את היום הנורא - הידיעה על נפילתו של
דוד: כשבועיים מתחילת המלחמה, הייתי אז חייל
בחיל האוויר בבסיס תל-נוף, המפקדים הגיעו אלי
ואמרו לי "אתה צריך ללכת לביתך".
בדרך, כשאני מנסה ל"תפוס" טרמפים, עוצר לי רכב
דודג' של תת-אלוף בכיר בסביבות השעה 22:00
בלילה. במהלך הנסיעה בדרך לירושלים ליד שער
הגיא, נתקלנו בתאונת דרכים. הנהג שעימו נסעתי
עצר בצד כדי לעזור לחייל מילואים שנדרס. המחזה
היה נורא...

המשכנו אח"כ בנסיעתנו והנהג עצר לי בכניסה
לישוב בשעת חצות, משם צעדתי ברגל כ-20 דקות
עד שהגעתי הביתה. כשהגעתי, שמעתי את הכלב
"דובי" שלנו נובח וקשור אחרי המסגרייה שהייתה
לנו (ולא היה נהוג לקשור אותו), והדבר נראה לי
מוזר כיון שבדרך כלל הוא היה בחצר בכניסה
הראשית.

הצצתי מהחלון (התריס היה פתוח) וגיליתי שכולם
שוכבים על הרצפה (כנהוג בשבעה).
החלטתי לא להיכנס הביתה ולהישאר בחוץ כדי לא
לקבל את הבשורה המרה ולקוות שאולי זה לא קרה
ואולי הכל בסדר...

עדות שפרחיה מספרת: אלי ישראל הגיס של
דודתינו שרה (אחות אמנו), סיפר לנו בשבעה שהוא
היה ברמת הגולן כשדוד נורה מאש צלפים והוא היה
האחרון שהחזיק בדוד שאמר לו את מילותיו
האחרונות "אמא" ונפטר.

נפילתו הייתה מכה קשה לאמנו שלא יכלה לעמוד
בה. וכעבור שנה וחצי מנפילתו של אחינו, החזירה
נשמתה לבוראה על קברו של אחינו בתאריך כ"ט
אדר התשל"ה - 12.3.1975.

משפחתו תרמה לזכרו ספר תורה לבית הכנסת "
אחדות ישראל" במעוז ציון ב'.

משלמה כהן חבר של דוד משירות מילואים שהיה עם דוד ביום הנורא והאחרון שלו...

1.05.2021

דוד קונדו ז"ל ידידי ורעי, כאח לי!

את דוד פגשתי לראשונה מיד לאחר מלחמת ששת הימים בעת שהצטרף לפלוגת החרמש בגדוד השריון (גדוד 61) שבה שרתתי מאז שנת 1962. במהלך שש השנים שבין שתי המלחמות שירתנו יחד במילואים מדי שנה למשך תקופות ארוכות, ולעיתים אפילו יותר מפעם אחת בשנה. בשנים אלו למדתי להכיר את דוד- את אישיותו, תכונותיו הנעלות ואופיו הטוב והמטיב, ונפשי נקשרה בנפשו.

אני הייתי מש"ק הקשר של הפלוגה ודוד היה לוחם באחת המחלקות, אך בכל זמן פנוי שהיה לנו שקענו בשיחות נפש על המשפחה, על החברה, על המדינה ועוד. בתום כל תקופת מילואים, הבטחנו לעצמנו שניפגש שנית בקרוב במילואים הבאים, ואכן כל מפגש כזה היה גדוש ברגשות של חיבה והערצה. אני קיבלתי תמיד את הרושם שדוד שמח לשרת במילואים, בעיקר כדי לחוות מחדש את המפגשים עם החברים.

תמיד היה נסוכים על פניו חיוך, שמחה ואופטימיות. הוא מעולם לא רטן ולא התלונן על קשיים בשירות.

דוד היה אדם מאופק, דיבורו נאה ושקט, לשונו נקיה ומעולם שמעתי מפיו מילה של כעס, גנאי, גידוף ונאצה.

בשעות של דכדוך ומצב רוח ירוד, תמיד ידע להעלות את המורל של החברים ולהשיב את הצבע ללחיים.

שיטה מקובלת בצבא לשיפור מצב הרוח היא להעביר את הזמן במשחקים כמו שש-בש וקלפים. דוד העדיף תמיד את משחק הקלפים, הן משום שמספר המשתתפים בו גדול יותר והן משום שנדדו במעברים ממקום למקום. ברצוני להדגיש שמטרת המשחקים הייתה הפגת השעמום וגיבוש חברתי בלבד. כרגיל גם במשחקים אלו, בדרך כלל דוד יצא מנצח, לקול מצהלות חבריו. מסירותו של דוד למשפחה לא ידעה גבול. הוא תמיד התגאה בשני ילדיו הרכים ובהוריו הדואגים. לכן, דאג ליצור קשר טלפוני יומיומי עם משפחתו. בתקופה של טרום המהפכה הסלולרית והטלפונים החכמים, היינו תלויים אך ורק במוקדניות שניהלו את המרכזיה הצבאית האווירית (מצ"א), אך יצירת הקשר עם הבית הייתה כמעט משימה בלתי אפשרית. אני, כמשק קשר פלוגתי, הייתי אחראי להקצות קווי קשר לחיילים, ותמיד השתרך תור ארוך ליד המרכזיה שלי. תמיד מצאתי דרך "להשיג קו" לדוד, כפי שנהוג לומר בלשון עממית "לעשות לו פרוטקציה".

האירוע הדרמטי ביותר שנצרב בזיכרוני מהתקופה הזו ושאינו מרפה ממני עד היום, הינו הלילה המר והנמהר שבו קיפח דוד את חייו. היה זה אור ליום 9 באוקטובר באשמורת הבוקר. בשל טעות בניווט, הגענו לציר בדרום רמת הגולן שהיה תפוס בידי כוחות סורים רבים. לפתע נתקלנו במארב סורי אשר פתח עלינו באש תופת, ללא כל הכנה מוקדמת וללא פתח מילוט. הודות לתושייתו של אחד ממפקדי המחלקות, ירדנו מהזחל"מים (אני נותרתי בזחל"מ עם הנהג) וחולצנו מהתופת, אך שלושה חיילים וביניהם דוד קונדו, שלא שפר גורלם- שילמו בחייהם. מעדותו של החובש שטיפל בהם נאמר לי כי מילותיו האחרונות של דוד לפני שיצאה נשמתו היו "אמא, אני מת." אותן שלוש מילים נצרב עמוק בתודעתי ובכל פעם שאני הוגה אותן, הדמעות פורצות מאליהן.

אהבתו של דוד לאימו לא ידעה גבול. רצה הגורל וכשנה וחצי לאחר מותו של דוד, ביום הזיכרון לחללי צה"ל, נדם ליבה של אימו על קבר בנה האהוב. מות האם איננו רשום ואיננו מנוי בשום רשימה צה"לית של חללי מלחמת יוה"כ, אך לדעתי היא הייתה קורבן נוסף של המלחמה עקובת הדמים הזאת. לאחר המלחמה הקפדתי במשך שנים לפקוד את קברו של דוד בימי הזיכרון לחללי צה"ל, ושמרתי על קשרים הדוקים עם שושנה אשתו שהתייעצה איתי בכל נושא. בשנים האחרונות הקשר התרופף מעט, אך הזיכרונות נותרו חזקים כבעבר.

אני יכול לסכם ולומר שהייתה לי זכות גדולה להכיר ולהתרועע עם דוד היקר, חבר ורע שלעולם לא ימוש מזיכרוני.

"חבל על דאבדין ולא משתכחין."

זיכרון והנצחה

הודעת המועצה

10/1973

אפריל 1974

אנשים וכואבים
על יקירנו

קונדו דוד
ה"ד

במלאת ששה חדשים
לנפילתו במלחמת
הימים הנוראים
למטבות המלימה
ימת הגולן

דל כוחנו מגשוא
וראב לבנו כאב
דעכה שמחת חיינו
קרבת הייך למעגנו
ולמען אורחי ישראל
נדמו הייך בזמן
פריחתם
דו יית במשפחתך
לנו לטוב לעד.

שושנה קונדו
משפחות
שבתאי
קונדו
מעוז ציון

**המועצה
המקומית
מבשרת ציון**

חברי המועצה
שבי המקום
א ב ל ים

על הלוחמים תושבי מבשרת ציון
שנפלו במלחמת יום הכפורים
ומשתתפת בצער המשפחות השכולות

בן זקו אלברט
מבשרת ירושלים

דריקס שמעון
מבשרת ירושלים

זקו שמעון
מעוז ציון

יצחק מרדכי
מעוז ציון

לוי עזיז
מעוז ציון

קונדו דוד
מעוז ציון

ממון מקס
ירושלים

ברזאני מלכיאל
ראש המועצה

סבתא אסתר קונדו אמא של דוד אחרי האסון
טקס יום הזיכרון הראשון והיחיד בו
השתתפה 5/1974
נפטרה על קבר בנה דוד בהר הרצל ב-03/1975

סבא יוסף קונדו אבא של דוד
עם אופיר הקטן
טקס יום הזיכרון הראשון 5/1974

אנדרטה לנופלים

מגדוד 61

בחטיבה 205

אנדרטה לנופלים מגדוד 61 בחטיבה 205
כביש צומת דליות - צומת המפלים

כאן מונצחים הנופלים במערכות ישראל מגדוד 61 בחטיבת השריון 205, שלחמה באזור זה במלחמת יום הכיפורים, אוקטובר 1973.

האנדרטה לזכרו של אחינו דוד רמת הגולן – 7.5.2003 עם 8 האחיות והאח שבי

(יעקב גר בארה"ב)

שושי ליד האנדרטה

בית יד לבנים
ירושלים

יד לשריון
לטרון

אנדרטת אגרוף
הברזל - מחנה פלוגות
(בסיס צבאי)

**המצפור לזכרו של דוד
קונדו ברחוב "הפורצים"
מעוז ציון ב'
ליד הבית שהתחיל
לבנות...**

22.08.1974

and

אפריל 2015

אופיר עם הבן ליאור
יום הזיכרון אפריל 2021

**טקס בהר הרצל בהשתתפות ראש הממשלה
בנימין נתניהו הר הרצל עם שושי, ג'וש
מניחים זר ובהשתתפות צ'יי, וארז
10.10.2019**

**שושי, אופיר,
ג'וש, צ'יי, ארז
וזזהבה**

שושלת ההמשך של הילדים

הבן
אופיר

הבן ארז

אופיר והמשפחה

חג עצמאות 2021/4 - אופיר קונדו והמשפחה

אופיר עם הבן ליאור, נעה, תמר/צליל והרעיה גלית
(התינוק נכד של ריקי פרס)

חג עצמאות 4/2021 אופיר קונדו והמשפחה

ארז והמשפחה

ארז, קט'ליון,
ג'וש דוד,
וצ'אי אסתר
קונדו סידני
אוסטרליה
1/2003

ארז, ג'וש,
קט'ליון, צ'אי
2008

בר מצוה לג'וש ובת מצוה לצ'אי – ירושלים יולי 2015

שושי עם ארז,
קט'לין, ג'וש,
צ'אי שנת 2004

דצמבר 2015 -
חג חנוכה
הדלקת נר שני
- אופיר, ארז
וג'וש
(אצל דוד יעקב
קונדו הר אדר)

המשפחה:

**אחים, אחיות, גיסים, גיסות
ועוד....**

**מימין לשמאל: שושי עומדת, פרחיה
תמי, שבי, יעקב, מיכל, בתיה על הדשא
מימין לשמאל זהבה, כוכי, וריקי**

**שושי, זהבה, שרה, פרחיה, תמי, שבי, יעקב, מיכל,
בתיה יושבת על הדשא כוכי וריקי התאומות**

**25.4.2021 - מפגש אחים ואחיות לבית קונדו אצל
דוד וזהבה ירמיהו במבשרת - העלאת זיכרונות על
דוד אחינו ז"ל מימין לשמאל: בתיה, כוכי, ריקי,
מיכל, זהבה, פרחיה, שרה, יוסי גיסי, יעקב ושבי
(נבצר מתמי להגיע)**

חוויות מכתיבת האלבום

דבר התלמידות

העבודה על האלבום הייתה מאתגרת.
נחשפנו למהות מידע, חומרים, תמונות, שיחות ...
אשר עוררו בנו לא מעט רגשות.
לאורק כתיבת האלבום הוצפנו בלא מעט רגשות
של שמחה, צחוק, אושר ואם עצה וברי...
שמחנו ללמוד על דוד קונדו ז"ל, על האדם
שהיה:

בן שהיסק המון נחת ליהוריו,
אדם שאהב לחיות את החיים וללחנות,
אהב את משפחתו, חבריו וסביבתו,
אדם שאהב וחווה אהבה גדולה עם שושי אשתו,
אדם שרצו תמיד להיות בקרבתו,
אדם מוכשר בעל לב טוב.
שמחנו לראות שלמות הכאב, החיים משיבים
והשפעת של דוד ומשפחתו משיכה...

דוד קונדו ז"ל -

אדם יחיד ומיוחד

שאף בעצם לא היה

ואף בעצם לא יהיה

מישהו שהוא בדיוק כמותו !

טליה קמחי והילה שחר

דבר הסטודנטית

לכיתי לקחת חלק בפרויקט החשוב הזה.
גיליתי הרבה דברים על החלל ועל משפחתו.
הוא היה איש אוהב ומסור למשפחתו, שמר
את נפשו למען המולדת שלו.
בנוסף, לכיתי לדעת עוד דברים חדשים על
מלחמות ישראל.
תודה לכל העוסקים במלאכה, למשפחה של
החלל, למלאכות, וכמובן למי שהעלה את
הרעיון.

בוסנה יאהרן

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבָנוֹתָיו,
הַנְּאֻמָּנִים וְהָאֻמִּיצִים, חֵילֵי צָבָא-הַגָּנָה לְיִשְׂרָאֵל,
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמִּלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל,
וְכָל אֵלֶּה שֶׁנִּרְצְחוּ בָאָרֶץ וּמְחוּצָה לָּהּ
בְּיַד מְרַצְחִים מְאָרְגָּוִי הַטָּרוֹר.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַר בְּזָרְעוֹ וַיַּאֲבֵל עַל זֵיו הָעֲלֻמִּים
וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה וְהַקְדָּשֶׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְּפוּ בַּמַּעֲרָכָה הַכְּבֵדָה.

יִהְיוּ חֲלָלֵי מַעֲרָכוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי הַנֶּצֶחֹן
חֲתוּמִים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.